

og prioritering er dermed overladt til kommunalbestyrelsen.

Samtidig forstærkes risikoen yderligere for, at virksomhederne ikke vil få formidlet den mest kvalificerede arbejdskraft, og at ledige kun vil få tilbudt en beskæftigelsesindsats, der retter sig imod beskæftigelse, der stemmer overens med behovet på det pågældende kommunale arbejdsmarked, mens en indsats, der retter sig mod en geografisk bredere afgrænset del af det danske arbejdsmarked vil blive afvist. Det er således helt uklart, hvordan man vil sikre, at kommunerne har et incitament til en indsats over for de grupper, der i dag er omfattet af den statslige beskæftigelsesindsats

Endvidere er der tilsyneladende ikke tale om forsøg, idet der ikke er fastsat en på forhånd afgrænset periode, hvori bemyndigelsen til kommunen skal afprøves. Hvis dette havde været tilfældet havde det fremgået af lovbestemmelsen, at delegationsmuligheden begrænses til »op til 10«, således at lovbestemmelsen var i fuld overensstemmelse med den politiske aftale og bemærkningerne til lovforslaget. Lovforslaget havde ligeledes indeholdt en bestemmelse om den periode, hvori delegationen til kommunen kunne afprøves.

Det fremgår heller ikke af loven, efter hvilke kriterier C-centrene udvælges, overvåges eller evalueres. Et forhold, der yderligere illustrerer, at etableringen af C-centrene frem for at være båret af ønsket om en forbedring af beskæftigelsesindsatsen først og fremmest er et led i et politisk/ideologisk spil.

Manglende regional styring

Med et lokalt forankret beskæftigelsessystem ville det have været naturligt og rigtigt samtidig at styrke det strategiske overordnede regionale beskæftigelsesperspektiv. Hermed kunne hensynet til en borgernær lokal indsats forenes med behovet for en sammenhængende beskæftigelsespolitik.

Regeringens forslag går imidlertid den stik modsatte vej. Med strukturreformen svækkes det regionale perspektiv i beskæftigelsesindsatsen radikalt. Fra at være styrende og have ansvaret for implementeringen bliver rollen stort set udelukkende overvågende og kontrollerende.

Lovforslaget mangler, set i det perspektiv, nogle helt grundlæggende og nødvendige sty-

ringsredskaber, der kan sikre, at de nye jobcentre arbejder efter samme beskæftigelsespolitiske retningslinjer, og at summen af centrenes samlede indsats resulterer i en sammenhængende beskæftigelsespolitik, der kan understøtte et mobilt og velfungerende arbejdsmarked.

Dette ville kræve, at der på det regionale niveau skulle udarbejdes bindende regionale beskæftigelsesplaner, som kunne udgøre et decideret styringsredskab, hvori der blev fastlagt bindende regionale retningslinjer, som kunne gøres til genstand for krav i de lokale beskæftigelsesplaner.

I den nye styringsmodel mangler denne direkte mulighed for styring af den lokale indsats, hvilket hænger sammen med, at det er kommunalbestyrelsen og ikke beskæftigelsesministeren, der har ansvaret for at prioritere væsentlige dele af indsatsen.

Der er behov for langt stærkere regionale strukturpolitiske tiltag end dem, der er indeholdt i lovforslaget.

Dette gælder ikke mindst i forhold til behovet for opkvalificering og omskoling af arbejdskraften. Dette er en opgave, som de nye jobcentre har vanskeligt ved på egen hånd at kunne løfte, og som kræver en tværgående indsats og koordinering mellem jobcentrene med udgangspunkt i udviklingen på det regionale og landsdækkende arbejdsmarked.

Parternes rolle

Det fremgår af strukturaftalen og udkastet til lovforslag, at arbejdsmarkedets parter skal inddrages på alle niveauer og i forhold til alle målgrupper i beskæftigelsesindsatsen. I den nye struktur indebærer dette repræsentation i de rådgivende organer på centralt, regionalt og lokalt niveau samt i ankesystemet regionalt og centralt.

Samlet set vurderer arbejdsmarkedets parter selv, at den nye organiserings af beskæftigelsesindsatsen indebærer en svækkelse af partsindflydelsen. Det skyldes først og fremmest uddyndingen af de regionale opgaver i beskæftigelsesindsatsen, hvor arbejdsmarkedets parter i dag har ansvaret for prioriteringen og dimensioneringen i den regionale arbejdsmarkedspolitik. Dette risikerer efter parternes opfattelse at sætte spørgsmålstegn ved beskæftigelsespolitikens legitimitet. Lovforslaget ser tilsyneladende helt bort fra, at parternes ansvar for og aktive deltagelse i